

Arrest

nr. 52 049 van 30 november 2010
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en
asielbeleid.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Turkse nationaliteit te zijn, op 27 september 2010 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 23 augustus 2010 tot beëindiging van het verblijfsrecht met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 21).

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de regelmatig gewisselde memories en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 21 oktober 2010, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 22 november 2010.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken G. DE BOECK.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die loco advocaat A. CORNELISSEN verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. JOPPEN, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker werd op 10 november 2009, op basis van zijn huwelijk met een Belgische vrouw, in het bezit gesteld van een F-kaart.

1.2. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid nam op 23 augustus 2010 de beslissing tot beëindiging van het verblijfsrecht met bevel om het grondgebied te verlaten. Deze beslissing, die verzoeker op 1 september 2010 ter kennis werd gebracht, is gemotiveerd als volgt:

“In uitvoering van artikel 54 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt een einde

gesteld aan het recht op verblijf van (K., K.) geboren te Emirdag, op 07.03.1982 en van Turkse nationaliteit.

Aan de betrokkene wordt bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 30 dagen.

Reden van de beslissing:

Artikel 42quater §1, 4° van de wet van 15.12.1980: er is geen gezamenlijke vestiging meer tussen de echtgenoten.

Uit een schrijven van de advocaat van de echtgenote van betrokkene dd 28.07.2010 blijkt dat betrokkenen niet meer samen wonen en dat er geen sprake meer is van een gezinscel:

'Ik deel U mede dat (K. K.) op 04.07.2010 zijn echtgenote ernstig heeft verwond en sindsdien woont te 9040 Gent, (...) alwaar hij zijn adreswijziging heeft aangevraagd. De samenwoning is derhalve gestopt zodat er geen familiale cel meer is. (...) Kliënte wenst niet meer een gezin te vormen met zulk een brutale vent, die haar ernstig verwondt en bedreigt.'

Uit het relatieverlag dd 14.08.2010, opgesteld door de politie van Sint-Amandsberg blijkt dat betrokkene bevestigt dat de echtscheiding is ingezet.

Ook de gegevens van het rijksregister bevestigen dat betrokkene sedert 05.07.2010 op een ander adres ingeschreven staat dan het gezamenlijke.

Omwille van deze redenen wordt het recht op verblijf van betrokkene ingetrokken."

Dit is de bestreden beslissing.

2. Onderzoek van het beroep

2.1.1. In een eerste middel voert verzoeker de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van het zorgvuldigheidsbeginsel en van de motiveringsplicht.

Hij verstrekt volgende toelichting:

"(...) De brief van de advocaat van Mevrouw (G. C.)

a) De feitelijkheden die in de hiervoor geciteerde brief van de advocaat van mevrouw (G. C.), alsook in het verzoekschrift geschetst worden om op grond van artikel 223 BW dringende en voorlopige maatregelen te bevelen, zijn niet correct en dienen als loutere stemmingmakerij van de hand te worden gewezen.

Deze gratuite beweringen werden door verzoeker van meet af aan formeel ontkend en door zijn echtgenote bovendien niet bewezen noch aangeboden te bewijzen.

Er valt aan verzoeker inderdaad niets te verwijten. Hij is helemaal niet tekort gekomen aan zijn huwelijksverplichtingen.

b) Op zondag 4 juli 2010 is er omstreeks 23u, wel een incident geweest tussen de echtgenote van verzoeker en zijn schoonzus, lastens wie zijn echtgenote een strafklacht heeft neergelegd (stuk 11).

Verzoeker, die zich op dat ogenblik niet in de gezinswoning bevond, werd hiervan telefonisch op de hoogte gebracht, waarna hij zich onmiddellijk huiswaarts heeft begeven.

Intussen had de echtgenote van verzoeker de politie reeds gecontacteerd en die hebben verzoeker geadviseerd de woning tijdelijk te verlaten voor de rust.

Verzoeker is daarop ingegaan en werd sedertdien in huis genomen door zijn broer en schoonzus.

Hij heeft te goeder trouw ook onmiddellijk zijn domicilieadres laten wijzigen naar het adres van zijn broer en schoonzus aan de (...) te Sint-Amandsberg omdat hij meende dat dit moest (stuk 10).

De strafklacht was helemaal niet tegen verzoeker gericht (stuk 10). Hij ontkent formeel zijn echtgenote slagen of verwondingen te hebben toegebracht en de echtelijke woning en inboedel beschadigd te hebben.

Verzoeker kan ook niet van stalking worden beticht, vermits zijn echtgenote in haar verzoekschrift aan de Vrederechter en verklaring aan de politie zelf aangeeft dat het beweerde sms-bericht afkomstig is van de schoonzus van verzoeker (stukken 6 en 12).

Verzoeker heeft vóór de Vrederechter bevestigd dat hij zijn huwelijk wenste te redden. Hij heeft aangedrongen op een verzoening, desnoods met professionele hulp door tussenkomst van een relatie-therapeut of -bemiddelaar (stuk 7).

Er wordt geen enkel bewijs geleverd van de slagen, mishandelingen, bedreigingen en/of brutaliteiten waaraan verzoeker zich schuldig zou gemaakt hebben.

c) De beslissing van de Dienst Vreemdelingenzaken kan dan ook niet worden bijgetreden in de mate dat zij gesteund wordt op een brief van de advocaat van de echtgenote van verzoeker in verband met feitelijkheden die niet correct worden weergegeven en waarvan het bewijs niet wordt geleverd.

(...) Het relatieverlag van de politie van Sint-Amandsberg

a) In de bestreden beslissing wordt verwezen naar een relatieverlag van de politie van Sint-Amandsberg dd. 14 augustus 2010, waaruit zou blijken dat de echtgenote van verzoeker de echtscheiding heeft ingezet.

Deze beweegreden kan al evenmin worden bijgetreden omdat zij niet op correcte informatie berust.

Er werd aan verzoeker tot op heden immers helemaal geen echtscheidingsverzoekschrift betekend.

Zijn echtgenote heeft lastens hem wel een procedure op grond van artikel 223 BW aanhangig gemaakt voor de Vrederechter van het vierde kanton te Gent.

Deze procedure, waarin nog geen eindvonnis werd geveld, is echter geen echtscheidingsprocedure.

Deze procedure is er inderdaad op gericht om tussen de echtgenoten een verzoening tot stand te brengen, hetzij door maatregelen tijdelijk aan een crisissituatie te verhelpen in een gezin dat nog niet volledig uiteengerukt is.

b) De beslissing van de Dienst Vreemdelingenzaken kan dan ook niet worden bijgetreden in de mate dat zij gesteund wordt op een verklaring van de echtgenote van verzoeker in verband met het aanhangig zijn van een echtscheidingsprocedure, terwijl er in werkelijkheid tussen de betrokkenen helemaal geen echtscheidingsprocedure loopt.

(...) De adresgegevens van het rijksregister.

a) Tenslotte wordt in de bestreden beslissing nog verwezen naar de gegevens van het rijksregister, waaruit blijkt dat verzoeker zich sedert 5 juli 2010 op een ander adres heeft ingeschreven dan het gezamenlijke adres.

De tijdelijke inschrijving van verzoeker op een ander adres (bij zijn broer in Sint Amandsberg) kadert enkel in de familiale moeilijkheden naar aanleiding van het incident dat zich op 4 juli 2010 heeft voorgedaan.

Verzoeker heeft toen op aandringen van de politie de woning tijdelijk verlaten voor de rust en te goeder trouw onmiddellijk zijn domicilieadres laten wijzigen, hetgeen echter absoluut niet nodig was.

De echtgenoten hebben "het probleem" intussen uitgepraat en hun relatie hervat. Dit wordt trouwens bevestigd door de echtgenote van verzoeker in een aanvullend proces-verbaal van verhoor dd. 16 september 2010 (stuk 13).

Verzoeker heeft thans opnieuw een adreswijziging aangevraagd naar de gezinswoning, zodat aan de tijdelijke onderbreking van de gezamenlijke vestiging een einde is gekomen en deze beweegreden ook niet meer actueel is (stuk 14).

b) De beslissing van de Dienst Vreemdelingenzaken kan, ook wat dit punt betreft, niet worden gehandhaafd omdat het afzonderlijk verblijf intussen achterhaald is en de tijdelijke onderbreking in de samenwoning enkel het gevolg was van een tijdelijke crisissituatie binnen het huwelijk van partijen."

2.1.2. Verweerder antwoordt als volgt:

"(...) Verwerende partij heeft de eer te antwoorden dat de beslissing gesteund werd op volgende elementen:

- een schrijven van de advocaat van verzoekers echtgenote;*
- een relatieverslag d.d. 14 augustus 2010;*
- gegevens uit het Rijksregister.*

Verzoeker ontkent niet dat hij, op het moment van de bestreden beslissing, reeds ongeveer anderhalve maand feitelijk gescheiden leefde van zijn echtgenote.

De loutere bewering dat verzoeker de relatie met zijn echtgenote heeft hervat, doet geen afbreuk aan het feit dat er geen werkelijk huwelijks- of gezinsleven kon worden vastgesteld op het ogenblik van de beslissing en doet bijgevolg geen afbreuk aan de correctheid van de thans bestreden beslissing.

Verwerende partij merkt nog op dat de beslissing geenszins op basis van eenzijdige verklaringen werd genomen, gezien het relatieverslag d.d. 14 augustus 2010. Hierin bevestigde verzoeker kennelijk zelf dat de echtscheiding werd ingezet.

Het bestuur kan derhalve geen gebrek aan zorgvuldigheid worden verweten.

Het bestuur is derhalve niet op kennelijk onredelijke wijze tot het besluit is gekomen dat op het moment van de bestreden beslissing geen sprake meer was van een gezamenlijke vestiging tussen de echtlieden.

Er waren voldoende elementen in het administratief dossier aanwezig om te kunnen besluiten tot de beëindiging van het verblijfsrecht.

In de mate dat verzoeker meent te kunnen stellen dat de beslissing onvoldoende werd gemotiveerd, heeft verweerder de eer te antwoorden dat de juridische en feitelijke motieven van de beslissing op eenvoudige wijze erin te lezen zijn. Verzoeker kent en begrijpt kennelijk deze motieven, zodat voldaan werd aan de motiveringsverplichting. (...)"

2.1.3. In zijn repliekmemorie geeft verzoeker aan te volharden in zijn standpunt.

2.1.4.1. De Raad merkt op dat de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 voorzien dat de beslissingen van de besturen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd, dat de motivering de juridische en de feitelijke overwegingen dient te vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat deze motivering afdoende moet zijn.

Deze uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid deze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Het begrip "afdoende" zoals vervat in artikel 3 van de wet van 29 juli 1991, impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. De Raad stelt vast dat de bestreden beslissing duidelijk het determinerende motief aangeeft op grond waarvan deze is genomen. Er wordt, met vermelding van de toepasselijke wetsbepaling, immers gesteld dat er geen gezamenlijke vestiging meer is tussen de echtgenoten. Tevens duidt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid op basis van welke feitelijke gegevens hij tot dit besluit is gekomen. Deze motivering is pertinent en draagkrachtig.

Een schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 wordt niet aangetoond.

2.4.1.2. In de mate dat verzoeker betoogt dat motieven die de bestreden beslissing onderbouwen niet correct zijn, voert hij de schending aan van de materiële motiveringsplicht die dient onderzocht te worden in het kader van de toepassing van artikel 42quater, § 1, eerste lid, 4°, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

Artikel 42quater, § 1, eerste lid, 4°, van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§ 1. Er kan gedurende de eerste twee jaar van hun verblijf in de hoedanigheid van familielid van de burger van de Unie een einde gesteld worden aan het verblijfsrecht van de familieleden van een burger van de Unie die zelf geen burger van de Unie zijn, door de minister of zijn gemachtigde in de volgende gevallen :

(...)

4° het huwelijk met de burger van de Unie die zij begeleid of vervoegd hebben, wordt ontbonden of nietig verklaard, het geregistreerd partnerschap dat aangegaan werd, zoals bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° of 2°, wordt beëindigd, of er is geen gezamenlijke vestiging meer;”

Deze bepaling, in combinatie met artikel 40ter van de Vreemdelingenwet, laat de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid toe om, binnen een beperkte termijn, het verblijfsrecht te beëindigen van een vreemdeling die dit recht verwierf als familielid van een Belg indien er geen gezamenlijke vestiging meer is tussen de echtgenoten.

In casu oordeelde de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid dat er geen gezamenlijke vestiging meer was op basis van een schrijven van de raadsman van verzoekers echtgenote, op basis van een door de politiediensten opgesteld relatieverslag en op basis van de vaststelling dat verzoeker niet meer stond ingeschreven op hetzelfde adres als zijn echtgenote.

Verzoeker stelt dat de inhoud van de brief van de raadsman van zijn echtgenote niet overeenstemt met de realiteit en als stemmingmakerij moet beschouwd worden. Hij benadrukt dat hij zijn echtgenote nooit slagen of verwondingen heeft toegebracht en dat hij de inboedel van de echtelijke woning niet beschadigd heeft. Het gegeven dat de raadsman van verzoekers echtgenote bepaalde feiten niet correct zou hebben weergegeven in zijn brief van 28 juli 2010 doet evenwel geen afbreuk aan het feit dat uit dit schrijven blijkt dat verzoeker en zijn echtgenote geen gezinscel meer vormden.

Met betrekking tot het betoog van verzoeker dat zijn echtgenote geen echtscheidingsverzoekschrift heeft laten betekenen kan de Raad enkel opmerken dat dit ook nergens in de bestreden beslissing wordt gesteld. Er wordt slechts gemotiveerd dat verzoeker naar aanleiding van een relatieverslag zelf aangaf dat de echtscheiding was ingezet en dit gegeven vindt steun in de stukken van het administratief dossier.

Het gegeven dat een procedure op grond van artikel 223 van het Burgerlijk Wetboek werd opgestart bij de vrederechter is daarnaast ook niet van dien aard om te kunnen oordelen dat verweerder verkeerdelijk of op kennelijk onredelijke wijze zou besloten hebben dat er geen sprake meer was van een gezamenlijke vestiging tussen verzoeker en zijn echtgenote.

Verzoeker licht voorts toe waarom hij de echtelijke woning heeft verlaten en zijn domicilieadres liet wijzigen, maar weerlegt hiermee de vaststelling niet dat hij niet langer ingeschreven stond op hetzelfde adres als zijn echtgenote.

Verzoeker geeft te kennen zijn situatie anders te beoordelen dan verweerder, maar toont met zijn uiteenzetting niet aan dat de bestreden beslissing is genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de appreciatiebevoegdheid waarover de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid beschikt.

Tevens moet worden benadrukt dat de regelmatigheid van een administratieve beslissing dient te worden beoordeeld in functie van de gegevens waarover het bestuur ten tijde van het nemen van deze beslissing kon beschikken. Het bestuur kon op het moment van het totstandkomen van de bestreden beslissing geen rekening houden met het bij het verzoekschrift gevoegde proces-verbaal van 16

september 2010 waarin de echtgenote van verzoekster stelt dat zij geen problemen meer heeft met haar echtgenoot en niet langer uit de echt wenst te scheiden. Dit stuk kan dan ook niet dienstig worden aangevoerd (RvS 1 september 1999, nr. 81.172, RvS 19 november 2002, nr. 112.681).

Een schending van de materiële motiveringsplicht of van artikel 42quater, § 1, eerste lid, 4°, van de Vreemdelingenwet blijkt derhalve niet.

2.4.1.3. Het zorgvuldigheidsbeginsel, dat verzoeker ook geschonden acht, legt de overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 14 februari 2006, nr. 154.954; RvS 2 februari 2007, nr. 167.411). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de overheid bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Uit de gegevens van het dossier en uit wat voorafgaat blijkt dat de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid op basis van een correcte feitenvinding en een zorgvuldig onderzoek tot zijn conclusie is gekomen.

Verzoeker geeft weliswaar te kennen dat zijn huwelijksleven bewogen is en dat zijn echtgenote wispelturig is, maar maakt hiermee niet aannemelijk dat verweerder de bestreden beslissing niet zorgvuldig zou hebben voorbereid.

Een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel blijkt niet.

Het eerste middel is ongegrond.

2.2.1. In een tweede middel voert verzoeker de schending aan van de artikelen 8 en 12 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM).

Zijn betoog luidt als volgt:

“a) Verzoeker en zijn echtgenote zullen als gevolg van de bestreden beslissing niet meer kunnen samenwonen en geen gezin meer kunnen vormen in België.

Dit is een verregaande ingreep op het recht op bescherming van hun privé- en gezinsleven (schending van het art. 8 EVRM).

Volgens de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens moet de te nemen maatregel getoetst worden aan de noodzakelijkheid ervan in een democratische samenleving, nl. de proportionaliteit tussen de maatregel en het beoogde doel.

Telkens moeten de belangen worden afgewogen tussen enerzijds de bescherming van de openbare orde en anderzijds het recht op een familieleven.

b) Dat in casu geenszins op een afdoende manier wordt aangeduid welk algemeen belang in het gedrang zou komen wanneer verzoeker en zijn echtgenote het samenwonen in België zouden verderzetten.

Het zou inderdaad al te ver gaan om een dergelijke zware sanctie als het verlies van het verblijfsrecht te verbinden aan een tijdelijke onderbreking van de gezamenlijke vestiging wegens een intussen door de betrokken echtgenoten onderling bijgelegd geschil.”

2.2.2. Verweerder werpt het volgende op:

“(…) Verwerende partij heeft de eer te verwijzen naar volgende rechtspraak (…):

“Inzoverre verzoekster ook van oordeel is dat de bestreden beslissing een schending inhoudt van artikel 8 van het EVRM wijst de Raad erop dat artikel 8 van het EVRM als volgt luidt:

"1. Eenieder heeft recht op eerbiediging van zijn privé-leven, zijn gezinsleven, zijn huis en zijn briefwisseling.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan met betrekking tot de uitoefening van dit recht dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving nodig is in het belang van 's lands veiligheid, de openbare veiligheid, of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden, of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen. "

Het begrip 'gezinsleven' in het voormeld artikel 8, 1ste lid van het EVRM is een autonoom begrip dat onafhankelijk van het nationaal recht dient te worden geïnterpreteerd. Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat verzoekster en haar partner dhr. W. P., een wettelijke samenwoning zijn aangegaan en dat zij samenwonen op hetzelfde adres. Hieruit kan afgeleid worden dat verzoekster en haar partner als 'gezin' dienen beschouwd te worden in de zin van artikel 8 van het EVRM.

Bijgevolg dient artikel 8, 2de lid van het EVRM in ogenschouw te worden genomen. Wat de eerste voorwaarde van artikel 8, 2de lid van het EVRM betreft, dient te worden opgemerkt dat de 'inmenging van het openbaar gezag' inderdaad bij de wet is voorzien, met name in de Vreemdelingenwet. Wat de tweede voorwaarde betreft, dient dan weer vastgesteld te worden dat deze inmenging in casu minstens één van de in artikel 8, 2de lid van het EVRM opgesomde doelen nastreeft: de handhaving van de verblijfsreglementering door de overheid is immers een middel ter vrijwaring van 's lands openbare orde. Inzake de derde voorwaarde geldt eveneens als uitgangspunt dat het volgens een vaststaand principe van internationaal recht aan de verdragsluitende Staten toekomt de openbare orde te verzekeren door, meer in het bij zonder, de toegang en het verblijf van niet-onderdanen te regelen. Hierbij dient echter te worden nagegaan of bij het uitvaardigen van de bestreden beslissing een juist evenwicht werd geëerbiedigd tussen de belangen van verzoekster in het kader van de eerbied voor haar gezinsleven enerzijds en de belangen van de Belgische staat in het kader van de bescherming van de openbare orde anderzijds.

Hierbij dient te worden vastgesteld dat de niet noodzakelijk definitieve verwijdering van het grondgebied van verzoekster, geen verboden inmenging vormt in de uitoefening van het recht op privé- en gezinsleven. De bestreden beslissing houdt geen absoluut verbod in voor verzoekster om het Belgische grondgebied binnen te komen en er te verblijven. Een tijdelijke scheiding met het oog op het vervullen van de noodzakelijke formaliteiten ter voldoening van de wettelijke bepalingen, verstoort het gezinsleven van verzoekster niet in die mate dat er sprake kan zijn van een schending van artikel 8 van het EVRM (EHRM, Gul t. Zwitserland, 19 februari 1996, 22 EHRR 228) . Bovendien moet er opdat een vreemdeling zich op artikel 8 van het EVRM zou kunnen beroepen, immers niet alleen sprake zijn van een voldoende hechte relatie tussen de vreemdeling en diens familie, het moet ook nagenoeg onmogelijk zijn voor de vreemdeling om in zijn land van oorsprong een familieleven te leiden (J. VANDE LANOTTE en Y. HAECK (eds.), Handboek EVRM deel 2 Artikelsgewijze Commentaar, Antwerpen-Oxford, Intersentia, 2004, p.754). Te dezen toont verzoekster dergelijke onmogelijkheid niet aan en beperkt ze zich tot het uiten van loutere beweringen. Een schending van het artikel 8 van het EVRM wordt niet aangetoond. Het eerste middel is ongegrond. (Arrest RVV nr. 25.613 van 3 april 2009)

In casu stelt de bestreden beslissing geenszins een algemeen verbod om ooit het Rijk nog te betreden. Er wordt enkel een einde gesteld aan het verblijfsrecht, omdat verzoeker niet meer voldoet aan de voorwaarden, zoals voorzien in de wet van 15 december 1980. Verzoeker kan zich derhalve in regel stellen met deze wetgeving om op die manier alsnog een verblijfsrecht te bekomen.

Dezelfde redenering kan gebruikt worden in de mate dat verzoeker zich baseert op een schending van art. 12 EVRM, dat voorziet in een recht op huwen en gezinsleven.

Het tweede middel is ongegrond."

2.2.3. Verzoeker herneemt het middel in zijn repliekmemoirie.

2.2.4.1. Met betrekking tot de aangevoerde schending van het door artikel 8 beschermde recht op een gezinsleven moet worden gesteld dat het niet ter discussie staat dat een inmenging in het gezinsleven slechts mogelijk is indien er een effectief gezinsleven bestaat. Uit de aan de Raad voorgelegde stukken blijkt dat op het ogenblik dat de bestreden beslissing genomen werd verzoeker geen gezin meer vormde met zijn echtgenote. Het is trouwens net omdat er geen gezinsleven meer was, gegeven dat naar

behoren werd vastgesteld, dat de bestreden beslissing genomen werd. De bestreden beslissing kan daarom in casu niet beschouwd worden als een inbreuk op het recht op een gezinsleven. Aangezien er geen inmenging op de in het eerste lid van artikel 8 van het EVRM voorziene rechten kan worden vastgesteld diende ook geen toetsing te worden doorgevoerd aan de criteria vervat in het tweede lid van artikel 8 van het EVRM.

De bestreden beslissing heeft ook niet tot gevolg dat het verzoeker onmogelijk gemaakt wordt om – nu hij en zijn echtgenote aangeven hun relatie opnieuw te hebben opgestart – een aanvraag in te dienen teneinde op basis van deze nieuwe situatie tot een verblijf in het Rijk toegelaten te worden.

Verzoeker blijft verder in gebreke aan te tonen op welke wijze de bestreden beslissing een inmenging zou uitmaken op het recht op een privéleven zoals dit beschermd wordt door artikel 8 van het EVRM.

Verzoeker maakt met zijn beschouwingen geen schending van artikel 8 van het EVRM aannemelijk.

2.2.4.2. Artikel 12 van het EVRM luidt als volgt:

“Mannen en vrouwen van huwbare leeftijd hebben het recht te huwen en een gezin te stichten volgens de nationale wetten die de uitoefening van dit recht beheersen”.

De Raad merkt op dat de bestreden beslissing op zich verzoeker niet verhindert om te huwen en een gezin te stichten.

Een schending van artikel 12 van het EVRM blijkt dan ook geenszins.

Het tweede middel is ongegrond.

Verzoeker heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertig november tweeduizend en tien door:

dhr. G. DE BOECK,

wnd. voorzitter,
rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

G. DE BOECK